

[Axel Sørensen.]

mand, der i stedet sætter penge i bank eller sparekasse, må man huske på, at der jo ikke er nogen sikkerhed for, at sidstnævnte opsparing er tilstede, når den skal sikre den pågældendes alderdom. Jeg håber derfor, at vi inden længe må blive stillet overfor et skattereformforslag, som tager sigte på de synspunkter, jeg på mit partis vegne i så henseende har været talsmand for.

Ikke alene mit partis, men også andre partiers ordførere har gentagne gange fremhævet betydningen af, at hustruen fik ret og pligt til at medunderskrive den selvangivelse, som omfatter hendes og den med hende sambeskattede ægtefælles indkomst, dog således at underskriften kun hæftede for den af hustruen selverhvervede indkomst. Når den højtærede finansminister ikke har ønsket at gå så vidt, er grunden vel, at man ikke rent juridisk kan overse de konsekvenser, der kan opstå heraf. Den højtærede finansminister skal dog have tak for, at han er gået med til at give den selverhvervende hustru ret til at medunderskrive den nye selvangivelse for det kommende skatteår. Det vil give et grundlag, om end måske noget spinkelt, for at drage en konklusion ad åre, om selvangivelsen i de tilfælde, hvor hustruen har sat sit navn under, er rigtigere affattet, end tilfældet har været tidligere.

Mit parti kan tiltræde ændringsforslaget om, at landkommuner, hvori der findes bymæssige bebyggelser med over 2 000 indbyggere, bliver sidestillet med hensyn til de skattefri fradrag med købstadkommunerne.

Vi kan ligeledes tiltræde det ændringsforslag, hvorefter lønmodtagerfradraget forhøjes fra 300 til 400 kr.

Med disse bemærkninger skal jeg henstille at stemme for de af udvalget stillede og af finansministeren tiltrådte ændringsforslag samt at stemme for lovforslaget som helhed, medens jeg finder, at de af det ærede medlem hr. Alfred Jensen m. fl. stillede ændringsforslag er bedre egnede til at diskuteres og drøftes ved arbejdet med den kommende skattereform.

Niels Kr. Nielsen: På retsforbundets vegne vil jeg anbefale de af udvalget stillede og af finansministeren tiltrådte ændringsforslag; det gælder såvel ændringsforslaget, der angår hustruens ret til at underskrive selvangivelsen, som det gælder

ændringsforslaget om at forhøje lønmodtagerfradraget fra 300 til 400 kr.

Mest drøftet i udvalget blev det, man nu kalder et forsøg på en skattelovgivning, som går ud på at indrømme nedsættelse i den skattepligtige indkomst for de skatteydere, der første gang har etableret sig i tiden mellem den 1. april 1950 og den 1. december 1952, og som uden egen skyld har påtaget sig gælds- eller afdragsbyrder. Jeg lægger vægt på, at det fastslås, at denne bestemmelse kun skal gælde indtil 1. december 1952, for hvis det er noget, der skal gælde ud i fremtiden, uden at der foretages andre foranstaltninger imod, at ejendomspriserne yderligere kan stige, vil denne fortrinsstilling for de unge, der går ind i erhvervslivet og skal købe en ejendom og overtage de gældsbyrdeforpligtelser, der er, uvægerligt gå ind i ejendomspriserne, så det bliver ejendomssælgeren og ikke de unge, der får fordelten af den nedsættelse, den letelse, man har tiltænkt de unge. Jeg forstår fuldtud det følelsesmæssigt betonedede motiv, der ligger bag dette ændringsforslag. Jeg forstår godt, at mange af de unge, der begynder i dag, har svære økonomiske vanskeligheder, når de skal starte deres erhvervsvirksomhed, men jeg vil også lægge vægt på, at når vi fra vor side giver tilslutning til ændringsforslaget, er vi ikke sindede at gennemføre foranstaltninger, der gør forholdene værre, end de er i dag, for den ungdom, som i fremtiden skal tage opgaverne op, thi det ville jeg anse for at være meningsløst.

Der kan være grund til at minde om den stigende pantegæld, og jeg vil her nævne nogle tal fra „Statistiske Efterretninger“ af 30. april 1951, der viser, at pantegælden i Danmark fra 1926 til 1950 er steget fra 7,1 milliard kr. til 16,7 milliard kr. Det er klart, at når den dag kommer, da vi igen får en nedgang i konjunkturerne, står vi overfor en ny krise, en formindskelse af købekraften, og så kommer arbejderne til at gå ledige. Jo flere vi får over i lønarbejdernes rækker, des mere følsom vil vor samfundsøkonomi være den dag, vi får en krisetilstand. Hvis derfor den lovgivning, vi her er inde på, og som kaldes et forsøg, skal videreføres, må den følges op af en lovgivning, der hindrer, at ejendomspriserne drives højere op, enten man så vil den ene eller den anden vej. Man kan f. eks. gå den vej, vi gentagne gange har foreslået: at lægge